

[Christmas Møller.]

supplerende Spørgsmaal og Ministeren 5 Minutter til igen at svare. Ud over disse to Talere, Forespørgeren og Ministeren, kan ingen andre faa Ordet.

Udvalget gaar ud fra, at denne nye Form, Spørgetimen, vil blive benyttet til saglige Spørgsmaal og ikke til en egentlig politisk Drøftelse. Hvorledes man nu end ser paa det, er vi fra alle Sider enige om, at nu maa man se, hvordan det udvikler sig med disse Spørgetimer. Det er jo overladt til det høje Præsidium, først og fremmest naturligvis Formanden, at afgøre, hvorledes det nærmere skal føres ud i Livet.

Om der bliver Brug for 1 eller 2 Spørgetimer om Ugen, vil jo afhænge af, hvor meget denne nye Institution bliver benyttet. Jeg føler mig overbevist om, at man her er naaet frem til en Form for Parlamentsforhandlinger, som kan blive i høj Grad formaalstjenlig, idet Befolkningen, naar et Spørgsmaal hurtigt besvares af en Minister fra Folketingets Talerstol, kan faa Klarhed over særlig interessante Spørgsmaal af saglig Karakter.

Denne nye Form for Spørgsmaal rokker ikke ved den hævdvundne Forespørgselsinstitution, som vi har i § 23. Der foreslaas her en enkelt Ændring, egentlig kun for at tydeliggøre Paragraffen, idet man henviser til Grundlovens § 61. Hele Forespørgselsinstitutionen i gammeldags Forstand bevares som hidtil, og det er jo ogsaa muligt, at Forholdene kan udvikle sig paa den Maade, at et Medlem, hvis et i og for sig vigtigt Spørgsmaal ikke er besvaret tilfredsstillende i Spørgetimen, mener at maatte forfølge det videre senere gennem en egentlig Forespørgsel.

Til § 25 er der foreslaaet en enkelt Ændring, som jeg maaske lige bør nævne. Den nuværende Regel gaar ud paa, at Forslagsstilleren, hvis der er begæret Afvisning, kan forlange Ordet for at udvikle sit Forslag. Denne Regel gaar i og for sig mod det, der antagelig er Tanken med, at Tingets Flertal kan begære et Forslag afvist. Det vil man jo kun gøre f. Eks. i Situationer, hvor man mener, det er imod Landets Interesse, at en Sag drøftes — jeg minder her om Tiden 1940—43 under Besættelsen —, og saa er det urimeligt, at en Forslagsstiller skal have Lov til ene Mand at udvikle sit i og for sig

urimelige Forslag. Derfor skal Afvisning ifølge Ændringsforslaget kunne finde Sted uden Forhandling.

Vi har haft en lang og indgaaende Drøftelse angaaende Spørgsmaalet om Dagsordener og de motiverede Dagsordener. Efterhaanden som Rigsdagen blev splittet op i Partier, formede Nødvendighedens Lov sig saaledes, at det var rigtigt eller i hvert Fald meget formaalstjenligt at forlade det gamle System, at man kunde stemme en Dagsorden ned, men at man maatte motivere, hvorfor man bar sig ad paa denne eller hin Maade. Der er ingen, der har noget at lade den anden høre. Vi har netop 25 Aars Jubilæum nu til Efteraaret, den 19. Oktober, da man ved den maaske berømteste af disse Dagsordener, „uanset Erklæringen af 9. Juli“, indførte det Princip, at man skulde gaa videre med Behandlingen af Finanslovsforslaget — i gamle Dage var Dagsordenerne jo altid saadan, at man gik over til næste Sag paa Dagsordenen —, og det gik hverken værre eller bedre, end at baade Venstre og Konservative blev haanet for, hvad de gjorde i 1922; men i Tiden fra 1924 til 1926 var man vel egentlig ret taknemmelig fra det daværende Socialdemokratis Side for, at vi havde anvist dem en saa fortrinlig Vej, efterhaanden som de Radikale blev mindre gode at have med at gøre. Men i hvert Fald er vi, efter hvad der er sket i disse Aar, naaet til det Standpunkt, at man maa give nogenlunde Frihed til at stille Dagsordener, selvfølgelig ud fra den Forudsætning, at det er i Forbindelse med Debatten, ellers kan den højtærede Formand afvise det. Det er formuleret i Ændringsforslag Nr. 23 til § 26.

Man kunde stille det Spørgsmaal, om man overhovedet skulde have Ret til at stille Ændringsforslag til en Dagsorden. Det Spørgsmaal har vi ikke behandlet og har ikke prøvet paa at løse, saa det skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

Her maa jeg gøre den Bemærkning, at det kommunistiske Parti i Grunden har Indvendinger at gøre mod denne Paragraf, idet de vil have, at der skal være bestemte Regler om Afstemningsmaaden, men det har man ikke kunnet blive enig om, og jeg kan maaske om dette Spørgsmaal have Lov til at sige, at til syvende og sidst er det jo et Magtspørgsmaal, da 15 Medlemmer altid kan forlange Afstemning ogsaa om, i hvilken